

Rugăciunea de pe muntele Nebo

Îți mulțumesc, iubit Părinte, pentru a Tale multe daruri în lunga mea viață, ce ani numără
douăzeci peste a sutei
împlinire, scur
și ca-ntr-o-nchipuire
prin legea timpului din viu.
Poruncile în zeci de ani
Ți le-am urmat după puteri
și-un bun păstor am vrut să fiu
pentru sărmanii mei evrei,
eliberați de voia-Ți suverană
din faraonica robie
și-ajunși prin marea spintecată
în dezolarea din câmpie,
pe unde-n patruzeci de ani
i-am tot purtat cu mic cu mare
ca-n țara laptelui și-a mierii
să nu pătrundă orișicare,
ci numai cei ce n-au cârtit
și după datini Te-au cinstit.

Eu însumi Te-am nemulțumit
cu firea mea șovăitoare,
și asta face ca acum
să văd Canaanu-n depărtare,
fiindu-mi însă nepermis
parte să am de ce-ai promis.
Dar fie-Ți numele slăvit de-acum și până-n veci de veci! Iar mie, rogu-Te să-mi lași înaintea
morții un scurt timp,
astfel ca viața să-mi revăd
ca pe un vis atras de mit.

Meditația I (Primele miracole) Viața este un miracol și nașterea și ajderea, căci omul cu știința sa
e pentru viu nevrednic sol,
cu totul fără de putință să înțeleagă ce-i ascuns în tainele întregii Faceri – există, și-asta-i pentru
el de-ajuns!
Nu-i dat ca omul să ajungă la Dumnezeu pe-un drum cotit, ci calea dreaptă a credinței îl duce
spre-un nou răsărit...
Cum știi, Părinte, m-am născut într-un Egipt urgisitor pentru evrei și toți ai lor, iar biata mama s-a

Poezie: Meditațiile lui Moise (partea I)

Scris de George Petrovai

Sâmbătă, 16 Iunie 2012 07:12 -

zbătut

să mă salveze de la moarteacerută-n chip poruncitorpentru băieții robilorde-acea cumplită
piază-rea,

neomenosul Faraon,și-n sicriaș bine-ntocmitdin papură, cu smoală uns,m-a pus hrănit și
adormit,

ca să plutesc prin stufărișla malul Nilului zeiesc,cu-ncredințarea c-oi trăiprin vrerea Tatălui
ceresc.

Și-ntr-adevăr, am fost salvatchiar de prințesa egipteană,printr-un miracol destinatsă fie pentru
crez o mană.

Cum altfel să le dai de rostcă toate palma au bătutca pruncu-n viață să rămână,iar frații-n el să
afle scut?!

Până și sora mea intraseîn tot acest divin complot,astfel ca mama să-mi dea țâțăca unui
prearegesc nepot.

S-a tot gândit prințesa mamăce nume mi s-ar potrivi,și cum din ape mă scosese,la Moise dânsa
se opri...

Crescând, am cercetat Egiptulși-nvățătura sa regală,precum cultura, medicina sau structurarea
socială,

gândindu-mă necontenităcă va veni o zi anume,când Israelu-și va doricu capul sus să iasă-n
lume...

Dar a venit ziua funestăcând l-am văzut pe-un frate-al meu,cum e bătut de-un egipteandoar
pentru faptul că-i evreu.

Puteam privi nepăsătorla victimă și la călău?M-am repezit și l-am lovitpe agresorul prostălău.

Nici astăzi nu mă dumiresccum dintr-un pumn a și murit;posibil ca prin mâna meabrațul divin
să-l fi lovit...

Chiar la-nceput am înlemnitși mă uitam la mort gemând.Simțeam că de sfârșeală cad,dar totuși
îmi venea s-o-ntind.

Mi-am revenit printr-un efortși cu evreul am săpato groap-adâncă în nisip,în care mortul l-am
culcat.

Credeam că totul s-a sfârșitși de coșmar sunt izbăvit;m-am înșelat, eram filat,așa că Madianul
m-a salvat.

Meditația II (Alesul)

Eram străin în loc străinși-n gând cu frații înrobiți,dar prea nedrept ar fi s-afirmcă tot destinu-mi
fu hain.

(Doar știi mai bine decât minecum omul Tu l-ai conceput –fărămele să-l mulțumeascăși să
regrete ce-a trecut...)

Mi se părea că-s fericitcât omului îi stă în fire,ca soț Seforei și ca tatăpruncit cu totul prin iubire.

Cum bucuria-i cunoscutădoar de copilul fără vină,se cere inimii matureca cea de prunc să
redevină...

Și-așa, cu inima avidăde-a viețuirii bucurie,călcam cu turmele de oi pe stamba verde din
câmpie,

ca la Horeb să pot ajungeși sufletul să mi-l încântde sus, cu-a Ta pictură viemai fascinantă ca

Poezie: Meditațiile lui Moise (partea I)

Scriș de George Petrovai

Sâmbătă, 16 Iunie 2012 07:12 -

un cânt.

Priveam întâi spre-un cer năucde-a Soarelui înverșunare,ce-și arcuia azurul zveltdin zări spre-o nesfârșită zare;

apoi privirea mi-o-mbăiamîn feeria de culoriși fluture-mi doream să fiuca să mă z Bengui printre flori...

Când pe Horeb mi Te-ai văditca rug arzând fără să ardă,am înțeles că locu-i sfântși-i tabú omul să Te vadă.

Cu-ncredere m-ai onoratfăcându-mă al Tău trimis,ca planu-n toate să decurgăcum din vechime ai promis.

Vroiam să scap de-nsărcinareprintr-o eschivă nefondată:că ești enigmă chiar prin numeși că mi-i limba încleiată.

Dar când mi-ai spus pe-un ton răstit:“Sunt Cel ce sunt, și-i îndeajuns!”,îndată am pornit la drum cu zelul proaspătului uns.

AUTOR: □ George PETROVAI, □ mai 2012www.sighet-online.ro